

[Inger Stilling Pedersen]

efter min og kristeligt folkepartis mening være et supplement, og de skal selvfølgelig være så gode som overhovedet muligt. Det kan være svært, som fru Ebba Strange var inde på. Hvilke normer skal de overtage af de normer, som forældrene ikke giver? Ja men så må samfundet jo være enig om, hvilke normer det er. Det kan være de normer, der hedder respekt for værdier, respekt for andre, og jeg tror, det er vigtigt, at man sætter meget, meget tidligt ind.

Men vi kunne også gøre meget for de unge i dag ved at give dem ansvar, give dem muligheder for at have steder, hvor de kan samles. Vi taler her om den restgruppe, som ikke søger til klubber, til spejderarbejde osv., som vi skal prioritere meget højt og støtte, alt det vi kan, men der er altså nogle, der ikke rigtig kommer med, og dem bør vi give nogle muligheder under ansvar. Vi skal passe på, at vi ikke hele tiden taler ned og siger, hvad der er bedst, men giver dem noget ansvar for deres ting. Det viser sig også, at de steder på skoler o.lign., hvor man har givet ansvar, er hærværket gået ned. Jeg kender det fra skolen, hvor jeg selv var; skal vi bruge pengene til reparation af toiletter el.lign., eller skal vi bruge dem til noget bedre? Det betyder umådelig meget, at man giver det ansvar, og det skulle man måske også tænke på, når vi har de store grupper af unge, som begår hærværk osv. Ja, hvorfor gør de det?

Det nytter ikke noget, at vi bare taler om, hvordan vi skal straffe, vi må også have med ind i billedet, at psyken er forskellig. Der er unge, der er nemmere end andre. Nogle har talt om den unge bankrøver. Ja men hvilken psyke ligger der bag, hvilken holdning har han? Det er ikke så let at sige, hvorfor han blev kriminel som 10-årig. Det kan være forholdene, men det kan altså også være psyken, der spiller ind, og han skulle måske have haft en ganske særlig støtte. Det er vigtigt – og det er også understreget i dag – for man ved faktisk godt, hvem der bliver kriminelle, hvem der er udsat. Og vi står bare og ser til, som børneårene og ungdomsårene kommer, i stedet for at sætte alle ressourcer ind og sige: hvad kan vi gøre i hvert enkelt tilfælde?

Vi ved også, at det er vigtigt, at man har noget at bestille, og jeg synes, det ville være en dejlig dag, den dag, vi i folketinget kunne erkende, at der var mulighed for, at alle yngre enten kunne få uddannelse eller arbejde.

Det kan gøres på forskellig vis, men vi ved, at det at gå ledig rundt, det, at der ikke er nogen, der har brug for én, giver store problemer. Dette vil jeg godt knytte sammen med familiepolitik. Når det gælder familier med småbørn, kunne man godt aflaste mange hjem ved at give kortere arbejdstid til børnefamilier. Vi behøver ikke nødvendigvis alle sammen have 35 timers uge, det kunne godt være, at vi skulle satse på at give de helt unge arbejde.

Jeg vil også nævne spiritus, som jo er nævnt flere gange i dag. Når vi skal have nedlagt landsbevillingsnævnet, hvilket betyder, at kommunerne selv skal afgøre, hvem der skal have bevillinger, håber jeg, at alle så vil støtte det.

Overholdelse af beværterloven, det vil sige, at der ikke udskænkes spiritus for unge under 18 år, alkoholfrie miljøer, der må virkelig satses på en sanering af hele området. Jeg har tidligere nævnt styrkelse af spejderarbejde og idræt, og at SSP-samarbejdet bør ud til alle kommuner.

Og så spørgsmålet om straf. Det nytter selvfølgelig ikke at sætte folk i fængsel. Det er en måde, hvorpå vi isolerer dem, for at de ikke skal gøre det igen. Derfor spurgte jeg hr. Ole Espersen tidligere: når vi har fået dem ind – vi er jo nødt til det, fordi de udgør en fare – hvad gør vi så for at bringe dem tilbage igen? Det gælder om, at vi bruger nogle ressourcer her, for ellers bliver vi ved med at have den gentagne kriminalitet. Vi kan være enige om, at fængsel ikke hjælper, og derfor må unge mennesker ikke komme i fængsel. Jeg tror, det er vigtigt, at vi også her støtter de private organisationer – der findes mange med en holdning. Er der noget, der kan hjælpe unge ud af kriminalitet, så er det netop at møde noget med en holdning.

En anden ting, jeg ofte har mødt, er, at behandlingssystemet i kommunerne er alt for stift. Det gælder også behandling af narkomaner. Det går så forfærdelig langsomt og trevent, og alt imens dør narkomanen måske. Her er også noget at tage fat på, ja, vi kunne nævne mange ting.

Angsten for volden, som jeg startede med at sige, er nok langt større, end selve volden er, men vi kan gøre noget, hvis vi virkelig vil. Og så glæder jeg mig til den konference,